

THE MAGIC OF A WORD - PIZZA, A CULTURAL SYMBOL

Mirela Aioane

Assoc., Prof., PhD., „Al.I.Cuza” University of Iași

Abstract: We propose to dedicate this article to the gastronomical term pizza, to present its etymology, evolution, history and the magic which have accompanied it along the centuries or even along the millennia, according to some opinions. We will also mention and comment on some phrases in Italian, in which the word pizza has different connotations and a figurative meaning. The word, already an international one, has roused the interest of many Italian linguists, who have dedicated it many interesting studies. The Italian linguist Paolo D’Achille’s recent book (2017) made us write a few pages about this magical word, while not knowing of any other study on this subject in Romanian. In this article we will refer just to some hypotheses regarding the origin of the word pizza, especially to those referring to Latin and Greek. The term may have Gothic origins, may come from the Germanic bizzo-pizzo, derived from the verb bizan, to bite, bite, piece, morsel, mouthful (in Romanian). This is the hypothesis shared by the Italian lexicographers regarding the origins of the word pizza.

Keywords: pizza, gastronomical language, culinary symbol, cultural, figurative phrases.

Introducere

Pizza, mâncare cunoscută pe întreg mapamondul, a constituit obiectul multor rețete culinare, a fost și continuă să fie preparată în mii de moduri; este sărată, dulce, condimentată, o găsim proaspăt scoasă din cuptor în toate restaurantele, pizzeriile, fast food-urile sau la colț de stradă, ca food street, sub diferite forme, mică, mare, mijlocie, triunghiulară, pătrată, rotundă, ovală sau o cumpărăm congelată din hipermarket, importată sau autohtonă; este omniprezentă în filme, în literatură, încât puțini se mai gândesc la originile ei controversate. Ne propunem să dedicăm un articol termenului gastronomic *pizza*, să-i prezentăm etimologia, evoluția, istoria și magia care îl însoțește de secole sau chiar de milenii, după unele păreri. De asemenea, vom aminti și comenta câteva expresii în limba italiană, în componența cărora cuvântul *pizza* are conotații diferite, prezentând sens figurat. Cuvântul, devenit internațional, a suscitat interesul multor lingviști italieni, care i-au dedicat interesante studii. Apariția unei cărți recente (2017) a lingvistului italian Paolo D’Achille¹, ne-a incitat și determinat să scriem câteva pagini despre magicul cuvânt, neavând cunoștință de existența vreunui studiu în limba română despre acest subiect.

Vom folosi în special informațiile oferite de Paolo D’Achille, Gian Luigi Beccaria², de site-ul Accademiei della Crusca, treccani.it (Consulenza Linguistica dell’Accademia della Crusca), diverse dicționare ale limbii italiene (Zingarelli), GRADIT.

Giovanna Princi Braccini a fost printre primii cercetători care a dedicat un studiu etimologiei termenului, *Un nodo germanico nella etimologia italiana (e romanza) “pizzare / pinzare / pizzicare”, “pizzo / impizzare” e “paisa e “paissa” (con postille a “pizza”, foccaccia”*), articol publicat în *Studi di lessicografia italiana*, IX, 1987, p 257.

Numeroase dicționare etimologice ale limbii italiene prezintă evoluția termenului; dintre acestea menționăm: DELI, *Dizionario etimologico della lingua italiana*, ediția nouă, *Il nuovo etimologico*, îngrijit de Manlio Cortelazzo și Michele A. Cortelazzo, Bologna,

¹ Paolo, D’Achille, *Che pizza!*, Bologna, Il Mulino, 2017

² Gian Luigi Beccaria, *Misticanze*, Milano, Garzanti, 2009

Zanichelli, 1999; *Dizionario etimologico*, îngrijit de Tullio de Mauro și Marco Mancini, Milano, Garzanti, 2000; articole apărute în presă, precum micul studiu al lui Francesco Sabatini, “*Pizza*” è una parola longobarda, în *Il Messaggero*, din 11 .09.1983, p.9 etc și nu în ultimul rînd articolul lui Paolo D’Achille, *Che pizza!* publicat în volumul îngrijit de Massimo Arcangeli, *Peccati di lingua. Le 100 parole italiane del gusto*, 2015, culegere apărută cu ocazia expoziției Expo din Milano, care a dus ulterior la cartea-broșură, cu același titlu pe care am menționat-o mai sus.

În gastronomia italiană, o carte de referință, considerată prima de acest gen într-o limba romanică, este *La Scienza in cucina e l’arte di mangiare bene*, a lui Pellegrino Artusi din anul 1891, un document lingvistic foarte important, care a jucat un rol major în unificarea lingvistică a limbii italiene, bazată pe dialectul florentin, în care autorul descrie *pizza a libretti* sau azi, denumită *pizza libretto*, un fel de *calzone*, care se pliază ca o carte, cu conținutul în interior, dulce, coaptă, dar cu un aluat pufos, un fel de *tramesso*, *entremets* (fr)³, gustări care se servesc între felurile principale la o masă copioasă. Artusi, în capitolul dedicat produselor de patiserie, cofetărie, deci, dulciurilor, face referire și la alți termeni, *foccaccia* (un fel de plăcintă, însă găsim în limba română cuvîntul italianesc netradus, devenit un internaționalism), *stiacciata* (schiacciata în Toscana), un aluat plat, turtit și *torta*, un blat rotund, care fac concurență termenului *pizza*, cuvinte atestate în limba italiană deja din Evul Mediu, maniera de a le prepara diferă de la o zonă la alta, de la o regiune la alta.⁴

Etimologia termenului *pizza* este complicată și controversată, deoarece îmbracă diverse forme în dialectele italiene: *pizza*, în dialectele centro meridionale, de la Roma înspre sud; *pinza*, în regiunile Emilia-Romagna, Veneto și insula Istria; *pitta*, în Calabria și Basilicata; *peta*, în Friuli Venezia Giulia.

Ne vom ocupa în articolul nostru doar la unele ipoteze privind originea cuvîntului *pizza*, cu precădere cele care se referă la limba latină și greacă, lasînd deoparte considerațiile privind originile sale semitice⁵. Francesco Sabatini, în articolul menționat mai sus, din 1983, se referă la etimologia neogreacă a termenului, *pita*, *pitta* (lipie) îl consideră derivat din greaca veche, *pitta* (*pissa*, *pece*-smoală, pată de smoală turtită, în limba română) sau la cea latină, *placenta*⁶, *picta*, *picea*. Concluzia la care s-a ajuns, ar fi baza latină, *pinsa*, participiul trecut feminin al verbului *pinsere*, a turti, a aplata.

Trebuie să luăm în considerare propunerea avansată de Giovanna Princi Braccini în articolul amintit mai sus: *pizza* ar avea origini gotice, ar proveni de la germanicul *bizzo-pizzo*, derivat de la verbul *bizan*, a mușca, deci, ar însemna *mușcătură*, *îmbucătură*, *bucățică*. Se pare că acest termen *bizzo/pizzo* este atestat în diverse documente din secolul al VII-lea și apare alături de *buccella*, diminutivul lui *bucca* (*bocca*, în limba italiană, *gură*, în limba română) în anumite manuscrise care explicau cuvinte latinești cu cuvinte în limba italiană vorbită a vremii, care semnifică *îmbucătură* sau o *bucățică de pîine*, și a generat în limba italiană, *buccellato*, un fel de covrig. Începînd cu secolul al XII-lea, arată autorea, masculinul *bizzo-pizzo* s-a transformat în feminin *bizza-pizza*. Celelalte variante regionale ale cuvîntului, la care am făcut referire mai sus, pot fi derivate din germanicul *bizza-pizza*. Aceasta este ipoteza îmbrățișată de lexicograful italian privind originea termenului *pizza*.

³ Cfr. Mirela, Aioane, *Cibo e cultura. I francesismi nel linguaggio gastronomico*, în *Antiquitas vivens*, Editura Universității „Al.I.Cuza”, Iași, 2014, ISBN 978-606-714-073-6

⁴ P, D’Achille, *Che pizza!*, Bologna, Il Mulino, 2017, p17

⁵ Există și părerea ca termenul ar fi un eponim, provenit de la un gastronom latin, Apicio, din secolul al III-lea d.Hr, care a trăit în Latina, Campania, ipoteză oferită de scriitorul grec, Ateneo. Multe feluri de mâncare au fost numite *apikia*, după cutuma care denumea un fel de mâncare cu numele celui care a inventat-o, un neutru plural, interpretat ca feminin singular, care a generat: *apicia*>*picia*>*pizza*, conform regulilor fonetice de trecere de la *ci* la *zz*.

⁶ În Roma Antică, *placenta* apare citată de Marcus Porcius Cato, Cato cel Bătrân, în *De Agri Cultura* și este o lipie de făină cu apă.

Dicționarele etimologice indică prima atestare scrisă a termenului *pizza* în anul 997 la Gaeta, în regiunea Campania, aproape de Napoli. În limba italiană vulgară, cuvântul apare în secolul al XIV-lea, descoperit într-o carte de povestiri în Biserica francescană, San Francesco d'Assisi, în 1354, sub forma *piççe: piççedi cascio*, *ç*, *c* cu sedilă, reda atunci în italiană sunetul literei „z” *sonoră sau surdă* „s”. Paolo D'Achille eunumeră apoi toate atestările documentare ale termenului de-a lungul secolelor, insistând asupra secolului al XVI-lea, în care *pizza*, ca multe alte cuvinte italienești în Cinquecento-ul italian, secol de maximă importanță pentru limba italiană națională, începe să depășească granițele Italiei și să capete faimă internațională. Astfel începe să facă parte din dicționare bilingve. Ni se pare interesant de amintit că Torquato Tasso, mare exponent al literaturii italiene din secolul al XVI-lea, scrie într-o scrisoare de la Mantova următoarele: “Qui si fanno le migliori pizze al mondo” (aici se fac cele mai bune pizze din lume), apoi, într-un discurs umoristic, cum erau la începutul activității sale, toate scrierile Accademiei della Crusca, numite “cicalate”, apare termenul în 1592 : “frittelle, casatelle, fricasse, *pizze*, ravioli, tortelli”, însă *Il Vocabolario della Crusca* (Dicționarul), în cele 4 editii ale sale, nu menționează cuvântul. În Dicționarul lui Niccolò Tommaseo, din 1861-1874, *Il Dizionario della lingua italiana*, termenul apare, cu explicația “sorta di vivanda, o spezie di focaccia” (un fel de mîncare, un fel de lipie).

Din secolul al XIX-lea atestările termenului sunt numeroase, intră în cărțile de rețete culinare (mai întâi în cartea lui Artusi, cum am arătat mai sus). Nu vor lipsi nici atestările dialectale și un exemplu este oferit în literatură de marele scriitor Gabriele D'Annunzio, care în 1935, în *Pagine del Libro Segreto* vorbește despre *na pizze de grantinie*, în dialectul din Abruzzo, care, tradus în italiană înseamnă *una pizza di granturco* (o pizza de porumb)⁷.

Pizza este, cu siguranță, un simbol culinar și cultural italian; pînă la începutul secolului al XX-lea pizzeriile rămîn un fenomen tipic napoletan, apoi, încet încet, italian, ca după aceea, datorită emigrării masive a italienilor, în special după cel de al doilea război mondial, să devină mondial.

Napoli și Pizza Margherita La origine, *pizza* era un aluat simplu, un fel de mîncare pentru clasele sociale defavorizate, sărace⁸, neavînd o rețetă specială de preparare. Succesul internațional și magia iau naștere în momentul în care *pizza* nu mai este o simplă lipie, ci începe să fie gătită diferit, iar Napoli deține primatul absolut în această spectaculoasă transformare.

Alexandre Dumas, în renumitele sale *Impressions de voyage: Le corricolo: Naples* (1843, prima ediție a cărții), 2012, Paris, Hachette, oferă primele informații despre noua formă și noul gust al pizzei, în urma călătoriei la Napoli în anul 1835. Lingvistul Paolo D'Achille, în cartea dedicată pizzei, afirmă că un alt francez, arheolog, Aubin –Louis Millin ar fi ajuns în Italia în anul 1811, trimis oficial pentru a verifica patrimoniul artistic, iar printre notițele sale, pe cînd se afla la Napoli, s-au descoperit cîteva rînduri, cu titlul în italiană, *Venditore di pizze*⁹, care constituie prima descriere realizată de un francez a pizzei napoletane și a manierei în care era servită și poate și prima denumire a celor care o preparau și o

⁷ Paolo D'Achille, *op.cit.*, p.45

⁸ Vezi Mirela, Aioane, *Aspetti del linguaggio gastronomic su internet. Sguardo comparativo italiano-romeno*, Analele Universității din Craiova, Științe Filologice, Lingvistica, anul XL, nr.1-2, 2018, Editura Universitaria, ISSN 1224-5712, pp 13-23

P, D'Achille, *idem*, p.49-53

⁹ “La pizza est une espèce de pain sans levain de forme plate et ronde sur la quelle on place quelques petits poissons appellés alici; on la mange ainsi ou on en relève le goût en mettat au-dessus de l'ail ou des tomates hachées, sur les quelles on verse de l'huile, ou poudre de fromage. Les marchands, appellés *Pizzaïoli* portent dans les mains des espèces d'enfournoirs à manche courte sur les quels sont le *pizze* chaudes, en criant en jargon napolitain *pizze, pizze, venite che son grosse, quando son grosse*. On fait ainsi ces pizze plus grandes e repliées et on les garnit d'une espèce de préparation de lait, caséine, appellée Muzzarella, coupée en petit morceau. La muzzarella ressemble avec un vrai fromage mou, les meilleures viennent d'Aversa.”

serveau, *pizzaioli*. Rezultă, aşadar, că primele ingrediente folosite au fost sardelele, usturoiul, uleiul, roşiile, brânza rasă sau, în cazul pizzelor mai mari, mozzarella tăiată în bucăţi mici.

Prima descriere făcută de un italian, Emmanuele Rocco, intelectual, susţinător al purismului lingvistic napoletan, în *Usi e costumi di Napoli e contorni descritti e dipinti*, în 1858, într-un articol, *Il Pizzajuolo*, oferă, se pare, cea mai veche reţetă a pizzei, ca fel de mâncare ce aparţine bucătăriei sărace italiene, care conţinea atunci doar roşii, usturoi, ulei, oregano sau slănină, busuioc, piper şi brânză rasă:

“*Pizza* nu se regăseşte în Dicţionarul Accademiei della Crusca, pentru că [...] este o specialitate a napoletanilor, ba mai mult, a oraşului Napoli. Luaţi o bucată de aluat, întindeţi-l cu sucitorul sau cu palma, puneţi deasupra ce vă trece prin minte, condimentaţi-l cu ulei sau cu untură, coaceţi-l la cuptor, mâncaţi-l şi veţi afla ce este *pizza*.” (tr.n.). În secolul al XIX-lea apar multe alte atestări ale termenului *pizza* în operele mai multor oameni de litere italieni: Francesco De Sanctis, Matilde Serao (*Il ventre di Napoli*), de exemplu, care susţin ideea că este vorba de o mâncare ieftină, “che costa un soldo” (care costă un ban).

Primul bucătar celebru, *pizzaiolo*, spune legenda, este considerat napoletanul Domenico Testa, care a gătit la Napoli o *pizza* pentru regina Regatului celor două Sicilii. Vestea s-a răspândit rapid, astfel, în 9 iunie 1889, când regele Italiei, Umberto I şi regina Margherita au ajuns la Napoli să-şi petreacă vacanţa, au vrut să o guste. La curte au fost chemaţi Raffaele Esposito şi soţia lui, Rosa Brandi, proprietarii unei pizzerii “Pietro il Pizzaiolo”. Raffaele a pregătit trei pizze, două, tradiţionale, simple, fără brânză, a treia avea un ingredient nou, mozzarella. Era tricoloră: pentru a aduce un omagiu primei regine a Italiei, Margherita de Savoia, adaugă: busuioc, (verde), roşii (roşu) şi mozzarella, (alb), culorile steagului Italiei, idee ingenioasă, care face din *pizza* un simbol naţional. Astfel, succesul *pizzei Margherita* napoletane devine recunoscut mai întâi la Roma, apoi în întreaga ţară, fiind faimoasă azi pe tot mapamondul.

Termenul **pizza**¹⁰ (cu reţeta de preparare) este inserat în dicţionarul lui Alfredo Panzini, *Dizionario moderno*, 1905, Milano, Hepli, la pagina 374: “*Pizza*: nome volgare di una vivanda napoletana popolarissima. Consiste la *pizza* in una specie di sfoglia o stacciata di farina lievitata moltissimo. Cosparsa di pomodoro, formaggio fresco, alici ecc, a piacimento del cliente, mettersi al forno dove gonfia e cuoce lì per lì. Se ne fanno anche dei dolci e finissime. Anche in altre parti dell’Italia centrale *pizza* è sinonimo di torta, ma non dolce.” (*pizza*: nume popular al unui fel de mâncare napoletană foarte cunoscută. Este un fel de aluat de foi sau aluat plat din făină cu drojdie. Se presară roşii, brânză proaspătă, sardele etc, după dorinţa clientului, se pune la cuptor, unde se umflă şi se coace încet. Se pot face şi dulciuri şi delicateţe. Şi în alte părţi ale Italiei centrale, *pizza* este sinonim cu tartă, dar nu e dulce.”(tr.n.)

Cuvântul a avut succes, devenind magic, datorită obiectului pe care îl denumeşte, *pizza*, simbol naţional italian. Ni se pare interesant să amintim, împreună cu Paolo D’Achille, elogiul dedicat de Giuseppe Marotta, scriitor napoletan, *pizzei*: “Ah, la *pizza*. E dolce, è amara, è lunga, è breve, è antica, è nuova, è sicura, è imprevedibile, è pane, è companatico, è superlativamente buona: è la *pizza*. Mi piace questo cibo dei poveri, commovente e pieno di simboli come l’ostia.”¹¹ (Ah, *pizza*. E dulce, e amară, e lungă, e scurtă, enouă, e imprezibilă, e pîine, e hrană, e bună la superlativ. E *pizza*. Îmi place mâncarea asta a săracilor, emoţionantă şi plină de simboluri ca anafura”. (tr.n.)

¹⁰ Cu varianta *pizzetta*, diminutiv, care indică o *pizza* de dimensiuni reduse sau triunghiulare. Amintim aici că în Italia contemporană există o pizzerie renumită, aflată pe primul loc în topul pizzeriilor napoletane, *Pepe in Grani*, la Caiazzo, mică localitate în Campania, unde se găteşte *pizza* sau *pizzetta* sărată şi dulce, cu diferite ingrediente, cu denumiri originale, dintre care şi fructe (caise), şi unde se organizează adevărate festine, în diferite ocazii, nunţi etc, iar singurul fel de mâncare este *pizza*. Pot fi şi 10 feluri de *pizza* servite la o masă.

¹¹ P., D’Achille, *op.cit.*, p.57

Tipuri de pizza Termenul **pizza** nu apare singur, ci însoțit de un adjectiv sau de un participiu trecut cu valoare de adjectiv, pentru a face distincție între felurile tipuri existente astăzi în Italia și în lume. Dicționarul Accademiei della Crusca, treccani.it, enumeră o multime de denumiri, ce sunt apoi explicate pe rând, uneori oferind chiar rețeta de preparare: “1. (sensul propriu al termenului) [...] *p. pasquale* (o di Pasqua); *p. rustica*, diversa nelle varie regioni, e consistente, per es., in Umbria e in Toscana in una focaccia di farina, uova, formaggio, pepe e ciccioli, lievitata e ben cresciuta. [...] *p. alla napoletana* o *p. napoletana* (v. napoletano, n. 1); *p. margherita* (v. margherita, n. 4); *p. alla marinara* o *p. marinara* (v. marinaro, n. 1); *p. ai funghi*, *al prosciutto*, *p. capricciosa*, *p. (alle) quattro stagioni*; *p. rustica*, ecc. *Pizza a taglio* (o *a metro*), [...] *Pizza a portar via*, quella preparata e sistemata in un apposito contenitore per consumo casalingo. [...] *p. bianca*, per distinguerla dalla *p. rossa*, quella cioè condita con il pomodoro.¹² Este o mâncare ieftină, ce se poate consuma cu tot felul de băuturi: bere, vin, sucuri, vodcă.

Dacă am reuși să facem un calcul aproximativ, împreună cu lingviști italieni care s-au ocupat de diversele tipuri de pizza, se pare că am ajunge la un număr impresionant, în jur de 4000, adunate din menu-rile restaurantelor, pizzeriilor, magazinelor, evenimentelor realizate pentru a promova cultura italiană regională sau din mediul on line. Este vorba de locuțiuni formate din substantivul **pizza** și un adjectiv la genul feminin sau urmat de prepoziția *a* simplă sau articulată, *alla*, *al*: *pizza alla marinara* (cu scrumbii, măslina, capere, roșii), *pizza alla napoletana* (mozzarella, ulei, roșii, busuioc, scrumbii), *pizza al prosciutto*, *alla diavola* (cu salam), *alla boscaiola*, (*ai*) *quattro formaggi* etc sau *calabrese*, *romana*, *trevisana*, care conduc la numele regiunii italiene de proveniență sau *la pizza americana* (cu crenvurști și cartofi prăjiți).

Recent au apărut îndeletniciri noi, cum ar fi serviciile efectuate în Italia de tineri care duc la destinație mâncare comandată on line sau direct de la pizzerii prin telefon; este vorba de *pizzeriile la domiciliu* (*takeaway*, în România, unde tinerii duc cu bicicletele într-un dispozitiv cu inscripția *take away* diferite comenzi, de obicei fast food sau pizza.) Printre aceste pizzerii *a domicilio*, semnalăm: *pizzaflash*, compuse cu ajutorul anglicismelor, *Speedypizza*, *pizz@home*, *pizza on line*, *pizzaweb*, *Sicily pizza*, *pizzaokey*, *hallopizza* etc, inventariate de către lingvistul Pietro Trifone, în urma unei cercetări pe internet. Cuvântul *pizza* a fost întrebuițat și în afara ariei culinare, cum arată Paolo d’Achille în cartea dedicată termenului, astfel, în 1979, *Pizza Connection* a fost denumirea dată de FBI, unei acțiuni de amploare împotriva traficului de droguri din Sicilia în Statele Unite ale Americii. Numele propriu *Pizza* apare și în multe cîntece, filme, ca de exemplu: ‘*A pizza*, interpretat de Giorgio Gaber sau *Fate ‘na pizza*, Pino Daniele și lista este destul de cuprinzătoare, făcînd din aceste termen un internaționalism, unul dintre cele mai cunoscute în lume.

Expresii figurate ale termenului pizza Dicționarul treccani.it enumeră unele expresii figurate italienești (colocații) în componența cărora intră cuvântul **pizza**: *si è seduto sul cappello e l’ha fatto diventare una pizza* (s-a așezat pe pălărie și a făcut-o pizza, adică, a turtit-o); *quell’uomo è una vera p.*; *che pizza, questo film!* Omul ăsta este chiar plicticos! Ce prostie, ce plictisitor film! *Che pizza!* este o exclamație care semnifică nervozitate, plictiseală, similară în italiană expresiei, mai ales cu referire la un film, *che americanata!* *Pizza*, în limbajul cinematografic înseamnă *film*, *peliculă*. În limbajul teatral, *la pizza* este o mare aglomerație, multă lume care se înghesuie în sală pentru a vedea un spectacol. *Una pizza lunga due pagine* se folosește cu referire la un text lung și plictisitor, ce trebuie citit sau învățat. *Ti becchi due pizze, ti do...due pizze, aștepti, ceri două palme, îți dau două palme; pizza*, cu sensul de *ceffone*, *schiaffo*, în limba italiană, *palmă*, *lovitură*, *pălmuire*, în română;

¹² treccani.it

Ti do una pizza in testa, tradus în română cu *Iți dau una în cap, Îți dau un pumn în cap de nu te vezi*.

La Napoli și la Roma, *fare la pizza* are o semnificație metaforică în plus: înseamnă în dialect napoletan, *fare l'amore*, a face dragoste.

Adjectivul *pizzoso*, *discorso pizzoso*, discurs plicticos, dar și persoană plicticoasă; *pizzosità*, substantiv feminin, care semnifică tot plictiseală, iar printre neologismele mai noi, *pizzitudine*, adică, a mânca și ultima firimitură dintr-o pizza, *mangiare la pizza in tutta la sua pizzitudine*¹³.

Și în limba română, substantivul *pizza* este folosit cu sens figurat sau ca fel de mâncare cunoscut, dar cosmopolit, intrând în componența unor expresii ironice sau chiar în epigrame. Pe site-ul <http://subiecte.citatepedia.ro/despre.php?s=pizza>, am găsit câteva exemple memorabile, pe care le inserăm în articol pentru a demonstra extraordinară popularitate a acestui magic cuvânt: *Daca un reușești de prima dată, comandă pizza, regula gătitului*; sau *Trăim niște vremuri ciudate în care pizza ajunge acasă mai repede decât salvarea*¹⁴.

Epigrame: *D-ale carnavalului – Evoluția personajelor*, Marius Coge

Azi, Didina și cu Mița

Nu mai stau în mahalale,

Ies în centru la o pizza

Să vâneze mangafale.

Ce bine e la țară... Gheorghe Gurău

La țară-n zile de hodină

Ai mei tăiau câte-o găină

Acum, că tot se poartă fița

Îmi taie câte două... pizza!

Unui tip căsătorit, Stela Șerbu-Răducan, în *Pledoarie pentru epigramă*, 2007

Cu ea ești diplomat, se știe,

Trăiți în dulce armonie,

Îi cumperi bere, pizza, fanta

Și e firesc – doar e amanta!

Forme lexicalizate ale termenului *pizza* În limba italiana *Pizzetta*, diminutiv pe care l-am amintit mai sus, indică o pizza de mici dimensiuni; termenul este atestat din anul 1981, când este inserat în Dicționarul Zingarelli, însă, se pare că circula deja din anii '60 ai secolului trecut, cu noua semnificație, de *snack*, *aperitiv*, *gustare*. Dicționarul *treccani.it*, descrie *pizzetta* ca o mâncare caldă, care se cumpără dimineța, pentru micul dejun, de exemplu, *pizzette di ceci* (de năut). Se spune ca denumirea și obiceiul de a le consuma, s-a născut la Roma. Un alt diminutiv regional meridional este *pizella*; *pizella con l'acciuga*, de exemplu, pizza de mici dimensiuni cu scrumbie. Toate aceste tipuri de pizza fac parte din categoria *pizze al taglio*, pizze la bucată.

Există și un augmentativ, *pizzona*, cu sufixul *ona*, o pizza de mari dimensiuni, termen folosit rar. Despre localul în care se vînd diverse tipuri de pizza, *pizzeria*, am scris mai sus. *Pizzaiolo*, altă formă lexicalizată, indică termenul standard pentru cel care vinde pizze. În varietatea romană, se folosește termenul *pizzettaro*, cu sufixul roman, *aro* (construit la fel ca *benzinaro*, *tassinaro*, *benzinaio*, *tassista*, termenii standard), alături de *pizzarolo* sau *pinsarolo* (*Vocabolario romanesco* 1967, al lui Filippo Chiappini). Forma feminină, *pizzaiola*, apărută pentru prima dată cu referire la actrița Sofia Loren, în filmul lui Vittorio De

¹³ P.D' Achille, *idem*, p. 93

¹⁴ *Antologia aforismului românesc contemporan*, ediția a II-a, 40 de aforiști reuniți într-o colecție memorabilă <http://subiecte.citatepedia.ro/despre.php?s=pizza>

Sica, *L'oro di Napoli*, 1954. În limbajul gastronomic italian, întâlnim expresia *alla pizzaiola*, *cucinare alla pizzaiola*, a folosi ingredientele cu care se prepară o pizza: usturoi, ulei, roșii, oregano, lîngă carne, pește, utilizînd aceeași manieră de coacere. GRADIT, *Grande Dizionario Italiano dell'uso*, Torino, UTET, autor, Tullio de Mauro, editii: 1999, 2000, 2003, 2007 înregistrează gerunziul *pizzando* și participiul trecut *pizzato*, deși nu există un verb de prima conjugare *pizzare*, care ar putea genera respectivele forme: *pizzando*, *grigliando* (de la *giglia*, *grătar*, a găti la grătar), *focaccia pizzata*, existentă în Liguria, gătită cu caș, roșii și șuncă; *la pizzata*, sunstantiv, este o pîine din porumb, apă și ardei iute. La Roma, *la pizzata* este aluatul ca bază pentru pizza sau mai poate însemna o pizza servită împreună cu familia sau cu prietenii la sfîrșit de saptămîină, la o ieșire în oraș.

Termenul *pizza* este, așadar, atestat destul de tîrziu în lexicul italian național, fiind considerat un regionalism napoletan, iar în lexicul toscan florentin, care stă la baza limbii literare italiene, se află și azi în concurență cu *focaccia*, *schacciata*, *torta*, căpătînd apoi și sensuri figurate, uneori negative, devenind cuvîntul italian cel mai popular din lume, ca și felul de mîncare, ietfîn și simplu pe care îl denumește.

BIBLIOGRAPHY

D'Achille, Paolo, *Che pizza*, Bologna, Il Mulino, 2017

Beccaria, Gian Luigi, *Misticanze Milano*, Garzanti, 2009

Chiappini, Filippo, *Vocabolario romanesco*, Roma, Edizioni Chiappini, 1967, (a cura di Bruno Migliorini)

Dumas, Alexandre (père), *Impressions de voyage: Le corricolo: Naples*, 2012, Paris, Hachette, on line

Princi Bracini, Giovanna, *Un nodo germanico nella etimologia italiana (e romanza) "pizzare / pinzare / pizzicare", "pizzo / impizzare" e "paisa e "paissa" (con postille a "pizza", "focaccia")*, articol publicat în *Studi di lessicografia italiana*, IX, 1987, p 257

De Mauro, Tullio, GRADIT, *Grande Dizionario Italiano dell'uso*, Torino, UTET, editii: 1999, 2000, 2003, 2007, ediții on line

Panzini, Alfredo, *Dizionario moderno*, 1905, Milano, Hoepli, on line

Treccani.it

Antologia aforismului românesc contemporan, ediția a II-a, 40 de aforiști reuniți într-o colecție memorabilia

<http://subiecte.citaterpedia.ro/despre.php?s=pizza>